

У Х В А Л А
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою громадянина Безкровного Анатолія Івановича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пункту 5 розділу III „Прикінцеві положення“ Закону України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо пенсійного забезпечення“

м. К и ї в
26 квітня 2018 року
№ 158-2(II)/2018

Справа № 3-50/2018(3305/17)

Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Сліденка Ігоря Дмитровича – головуючого,
Лемака Василя Васильовича,
Тупицького Олександра Миколайовича – доповідача,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою громадянина Безкровного Анатолія Івановича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пункту 5 розділу III „Прикінцеві положення“ Закону України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо пенсійного забезпечення“ від 2 березня 2015 року № 213–VIII (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., № 22, ст. 145).

Заслухавши суддю-доповідача Тупицького О.М. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. Суб'єкт права на конституційну скаргу – громадянин Безкровний Анатолій Іванович – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням визнати такими, що не відповідають частинам першій, другій статті 8, статті 22, частині першій статті 58, частині першій статті 64 Конституції України, положення пункту 5 розділу III „Прикінцеві положення“ Закону України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо пенсійного забезпечення“ від 2 березня 2015 року № 213–VIII (далі – Закон).

Пункт 5 розділу III „Прикінцеві положення“ Закону передбачає, що у разі неприйняття до 1 червня 2015 року закону щодо призначення всіх пенсій, у тому числі спеціальних, на загальних підставах з 1 червня 2015 року скасовуються норми щодо пенсійного забезпечення осіб, яким пенсії/щомісячне довічне грошове утримання призначаються, зокрема, відповідно до Закону України „Про прокуратуру“ від 5 листопада 1991 року № 1789–XII зі змінами (далі – Закон № 1789).

Безкровний А.І. зазначає, що наведені положення суперечать принципам правової визначеності й легітимних очікувань, які є елементами принципу верховенства права, а це свідчить про порушення частини першої статті 8 Конституції України. Автор клопотання також вважає, що оспорювані положення суттєво обмежують його право на перерахунок призначеної пенсії відповідно до статті 50¹ Закону № 1789 та звужують зміст і обсяг цього права. Таким чином, на його думку, положення пункту 5 розділу III „Прикінцеві положення“ Закону суперечать вимогам статті 22, частини першої статті 58, частини першої статті 64 Основного Закону України.

До конституційної скарги додано копії судових рішень у справі за позовом Безкровного А.І. до управління Пенсійного фонду України в Київському районі міста Одеси (далі – Управління), а саме постанов

Київського районного суду міста Одеси від 7 березня 2017 року та Одеського апеляційного адміністративного суду від 20 червня 2017 року.

Як вбачається зі змісту долучених матеріалів, Київський районний суд міста Одеси задовольнив позовні вимоги Безкровного А.І. про визнання неправомірними дій Управління щодо відмови у перерахунку розміру пенсії за вислугу років та зобов'язання вчинити певні дії. Апеляційний суд скасував постанову суду першої інстанції та відмовив у задоволенні позову Безкровного А.І. При цьому вказаний суд, враховуючи зміст положень пункту 5 розділу III „Прикінцеві положення“ Закону та виходячи з того, що Закон не скасовано, його положення не визнано такими, що не відповідають Конституції України (є неконституційними), а закон щодо призначення всіх пенсій, у тому числі спеціальних, до 1 червня 2015 року не прийнято, дійшов висновку, що з цієї дати скасовано норми щодо пенсійного забезпечення осіб, яким пенсії (довічне грошове утримання) призначаються, зокрема, відповідно до Закону № 1789.

Суб'єкт права на конституційну скаргу вважає, що остаточне судове рішення у його справі (постанова Одеського апеляційного адміністративного суду), в якому застосовано положення пункту 5 розділу III „Прикінцеві положення“ Закону, не є законним і обґрунтованим та не має правових наслідків у зв'язку з неконституційністю зазначених положень.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить з такого.

Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ у конституційній скарзі зазначається обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга

вважається прийнятною, зокрема, за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

Обґрунтовуючи невідповідність положень пункту 5 розділу III „Прикінцеві положення“ Закону вимогам статті 22, частини першої статті 64 Конституції України, суб’єкт права на конституційну скаргу наводить цитати з рішень Конституційного Суду України щодо соціальних гарантій працівників правоохоронних органів, аналізує українське законодавство та міжнародні акти щодо ролі прокуратури і принципу незалежності прокурорів.

Безкровний А.І. вважає, що Одеський апеляційний адміністративний суд, посилаючись на положення пункту 5 розділу III „Прикінцеві положення“ Закону, позбавив його права на перерахунок призначеної пенсії, що призвело до суттєвого погіршення його матеріального стану, та що зазначені положення звужують зміст та обсяг гарантій незалежності прокурора.

Водночас у конституційній скарзі не вказано, яке з гарантованих Конституцією України прав автора клопотання зазнало порушення, адже її статті 8, 22, 58 та 64 не закріплюють окремих прав людини.

Викладені суб’єктом права на конституційну скаргу сумніви щодо законності й обґрунтованості судового рішення у його справі, а також його висновок щодо відсутності правових наслідків цього рішення не можуть вважатися правовим обґрунтуванням неконституційності положень пункту 5 розділу III „Прикінцеві положення“ Закону. Безкровний А.І. фактично порушує питання правозастосування та правильного розуміння вказаних положень, зазначаючи, які саме норми законодавства мають застосовуватись при перерахунку призначеної пенсії працівникам прокуратури та як слід розуміти оспорювані положення Закону.

Таким чином, суб’єкт права на конституційну скаргу не обґрунтував тверджень щодо неконституційності положень пункту 5 розділу III „Прикінцеві положення“ Закону, тому конституційна скарга не відповідає

вимогам пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що свідчить про її неприйнятність.

Отже, є підстави для відмови у відкритті конституційного провадження у справі за пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, статтями 7, 32, 37, 50, 55, 61, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України, Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою громадянина Безкровного Анатолія Івановича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пункту 5 розділу III „Прикінцеві положення“ Закону України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо пенсійного забезпечення“ від 2 березня 2015 року № 213–VIII на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Другої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

Судді
Конституційного Суду України

Лемак В.В.

Сліденко І.Д.

Тупицький О.М.